

[Kaj Hansen.]

det med det. Nu går man jo over til en direkte skat. Man kan jo kalde det, hvad man vil, men det er jo en direkte skat på udstykning, og det vil sige en fordyrelse af boligbyggeriet. Man kan i og for sig give alle mulige andre forklaringer, men sådan er det reelt.

Vi ønsker altså ikke at medvirke til afgifter, som lægger nye byrder på boligbyggeriet, og derfor kan jeg sige, at vi ikke vil stemme for dette lovforslag.

Da jeg under de hemmelige forhandlinger hørte, at nu var ejerlejlighederne draget med ind i forligsbuketten, tænkte jeg: mon man nu virkelig har fundet et sted, hvor man kunne skaffe nogle penge og samtidig bremse den meget usunde spekulation, som er i gang.

Jeg må sige, at den lille glæde, som jeg troede der var udsigt til, er blevet forvandlet til en stor skuffelse. For hvad er det, man her kommer med? På trods af, at man ved, at der gennemsnitligt tjenes 110.000-120.000 kr. på salg af en ejerlejlighed, at der er den mest modbydelige spekulation i gang på hele det område, at man i København camouflerer i tusindvis af tomme lejligheder for senere at hente en kæmpefortjeneste hjem, kommer man altså her og siger, at der skal være en afgift på 1.500 kr. for at sælge en sådan lejlighed eller rettere sagt for at få den udstykket.

Hvorfor anvender man nu et helt galt princip, når man skal gribe denne sag an? For det første vil jeg gerne sige, at kommunisterne ønsker forbud imod ejerlejligheder, det skal stå helt klart, og jo hurtigere, des bedre. For det andet, hvis man ville gribe ind på dette område, hvorfor så ikke tage en særlig hård kapitalvindingsskat for salg af ejerlejligheder. Det havde der været fornuft i, hvis man på den ene side ville skaffe nogle penge til staten og på den anden side ville bremse en sådan modbydelig spekulation, som her finder sted.

Derfor bliver jeg nødt til at sige, at vi ikke vil medvirke til lovforslaget i den skikkelse, som det foreligger i nu, for det vil jo bare betyde, at vi vil blive taget til indtægt for, at nu har man ordnet den sag om ejerlejligheder, og det har man absolut ikke efter min mening. Derfor vil vi altså ikke lægge navn til denne lovgivning, men vi vil gerne prøve at få den forbedret i den retning, som jeg har givet udtryk for.

Hvad pantebrevene angår, så er der også fatige mennesker i dette land, der er nødt til at

have nogle pantebrevne, enten fordi de skal købe sig et lille hus, eller fordi de i deres lille hus skal indløse et pantebrev, som forfalder, og som afløses af et nyt. Hvorfor gør man nu ikke hellere i denne sag det, kommunisterne har foreslået? Hvorfor indefryser man ikke de store værdistigninger, der er tale om, så de ikke kan belånes. Vi ved godt, hvem det er, der låner. Vi ved godt, hvem det er, der optager pantebrevne. Det er faktisk dem, der har råd til det. De kan sætte sig for en stor gæld, og det betyder, at så får de et betydeligt skattefradrag. Derfor skulle man have grebet ind på de områder, jeg her har nævnt, i stedet for på denne meget simple facon, det gøres på her, som i virkeligheden ikke har nogen virkning over for det store problem, som ejerlejligheder er.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre støtter de tre lovforslag om nye afgifter på el, pantebrevne og udstykningssager. Jeg føler, det vil være nødvendigt at understrege dette til indledning i betragtning af de herefter følgende bemærkninger.

Først dette. Jeg har siddet i folketinget så længe, at jeg kan huske dengang, da en mundtlig aftale var tilstrækkelig. Jeg havde aldrig regnet med, at folkestyret skulle nå dertil, at end ikke en skriftlig aftale kunne holde. Så langt ud er vi kommet i dag. Det er unægtelig langt fra dengang, da et ord var et ord. Hvad skal det næste blive? Skal vi ligefrem til at tinglyse vore aftaler herinde for at være sikre på, at de holder?

Opindeligt skulle vi have gennemført et lovforslag om afgift på råenergi. Det var gennemarbejdet, havde ingen sociale bivirkninger, men mange gode følgevirkninger både i retning af at udforme en energipolitik og på anden vis. Nu får vi så en elafgift, et forslag, som folkettinget tidligere har behandlet og afvist, fordi det var for ringe. Der er talt dyre ord i dag om at beskytte de jævne familier og deres parcelhuse. Sandheden er, at ved to af forligspartiernes indsats kommer familien nu af med det dobbelte af, hvad man ellers skulle have betalt efter loven om en råenergiafgift.

Efter fremmedordbogen kaldes den soldat, der skulker eller falder fra under marchen især for at plyndre, for marodør, og det forslag, vi har om elafgift, kan med rette kaldes marodørernes forslag. Hr. Jens Møller og hr. Erhard Jakobsen kan i fællesskab dele ansvaret for, at vi får et så dårligt lovforslag gennemført. Hr. Jens Møller citerede den tidligere statsmini-